

ΑΠΟ ΤΟ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ ΤΩΝ ΜΠΕΤ ΣΕΛΕΡ ΠΟΜΠΗΙΑ ΚΑΙ ΚΩΔΙΚΟΣ ΛΙΝΙΓΜΑ

ΡΟΜΠΕΡΤ ΧΑΡΙΣ

Παρασκηνία εξουσίας

ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΘΡΙΛΕΡ

PHENIXART
production

Στο βιβλίο
βασίζεται η ταινία

ΛΟΡΑΤΟΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ

Στους κινηματογράφους από την

 ODEON

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: THE GHOST
Από τις Εκδόσεις HUTCHINSON, Λονδίνο 2007

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Παρασκηνία εξουσίας**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Robert Harris

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Έφη Φρουδά

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Ζωή Γραμματοπούλου

ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Ηλίας Μασούρης

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ελένη Σταυροπούλου,
Μερούσια Λαδοπούλου

ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Άγγελος Ελευθέρος & ΣΙΑ Ο.Ε.

ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Robert Harris, 2007

All rights reserved.

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2008

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2008, 3.000 αντίτυπα

ISBN 978-960-453-446-3

Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών χλωρίου και φιλικό προς το περιβάλλον.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε..

Έδρα: Τατοΐου 121

144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Μαυρομαχάλη 1

106 79 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800

Telefax: 2102819550

www.psichogios.gr

e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head office: 121, Tatoiou Str.

144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore: 1, Mavromichali Str.

106 79 Athens, Greece

Tel.: 2102804800

Telefax: 2102819550

www.psichogios.gr

e-mail: info@psichogios.gr

ΡΟΜΠΕΡΤ ΧΑΡΙΣ

Παρασκήνια εξουσίας

*Μετάφραση:
Έφη Φρυδά*

ΑΛΛΑ ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΡΟΜΠΕΡΤ ΧΑΡΙΣ

Γκότσα!, 1983

Πωλείται Χίτλερ: η ιστορία των ημερολογίων του, 1986

Καλός και πιστός υπηρέτης: η μη εγκεκριμένη
βιογραφία του Μπέρναρντ Ίνγκαμ, 1990

Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ κυκλοφορούν:

Fatherland, 1993, μτφρ. Ξένη Λεκατσά-Τσομπανάκη

Κωδικός: Αίνιγμα, 1995, μτφρ. Φωτεινή Μεγαλούδη

Το μυστικό του Αρχάγγελου, 2000, μτφρ. Φανή Πανταζή

Πομπηία, 2004, μτφρ. Φανή Πανταζή

Imperium, 2007, μτφρ. Φανή Πανταζή

Για την Τξιλ

Σημείωμα του συγγραφέα

Θα ήθελα να ευχαριστήσω τον Άντριου Κροφτς για την άδεια που μου έδωσε να χρησιμοποιήσω αποσπάσματα από το εξαιρετικό εγχειρίδιό του *Συγγραφέας-φάντασμα* (A & K Μπλακ, 2004). Δύο άλλοι επιτυχημένοι συγγραφείς-φαντάσματα, οι Άνταμ Σίσμαν και Λιουκ Τζένινγκς, είχαν την καλοσύνη να μοιραστούν τις εμπειρίες τους μαζί μου. Ο Φίλιπ Σαντς QC μου παρείχε γενναιόδωρα συμβουλές για τη διεθνή νομοθεσία. Η Ρόουζ Στάρον πέρασε αρκετές ημέρες κάνοντάς μου περιήγηση στο Μάρθας Βίνγιαρντ. Ήταν η πιο ευχάριστη και πιο καλά πληροφορημένη ξεναγός. Ο εκδότης μου στις ΗΠΑ, Ντέιβιντ Ρόζενταλ, και ο πράκτοράς μου, Μάικλ Καρλάιλ, μου πρόσφεραν μεγάλη βοήθεια σε ό,τι αφορά στην αμερικανική εκδοχή αυτού του μυθιστορήματος — μολονότι και οι δύο, φυσικά, απέχουν παράσάγγας από τους φανταστικούς ομολόγους τους.

Ρόμπερτ Χάρρις
Καπ Μπένατ, 26 Ιουλίου 2007

Εγώ δεν είμαι εγώ. Εσύ δεν είσαι εκείνος ούτε εκείνη.
Εκείνοι δεν είναι εκείνοι.

ΕΒΕΛΙΝ ΒΟ
Επιστροφή στο Μπράντσχεντ

1

Ένα από τα σημαντικότερα πλεονεκτήματα του να είσαι φάντασμα είναι ίσως ότι έχεις την ευκαιρία να γνωρίσεις ενδιαφέροντες ανθρώπους.

Αντριου Κροφτς, συγγραφέας-φάντασμα

Έπρεπε να είχα φύγει τη στιγμή που άκουσα για το θάνατο του ΜακΆρα. Τώρα το καταλαβαίνω. Έπρεπε να είχα πει «ΡΙκ, λυπάμαι, αυτά δεν είναι για μένα, δε μ' αρέσουν αυτά που ακούω», να τελειώνα το ποτό μου και να έφευγα. Αλλά ο Ρικ ήταν τόσο καλός παραμυθάς — συχνά σκεφτόμουν ότι εκείνος έπρεπε να γίνει συγγραφέας κι εγώ λογοτεχνικός πράκτορας — που, μόλις άρχιζε να μιλάει, κρεμιόμουν από τα χείλη του και, ώσπου να τελειώσει, με είχε κερδίσει.

Η ιστορία, όπως μου τη διηγήθηκε ο Ρικ, κατά τη διάρκεια του μεσημεριανού, εκείνη την ημέρα, είχε ως εξής:

Πριν από δύο Κυριακές, ο ΜακΆρα είχε πάρει το τελευταίο φέρι από το Γουντς Χόουλ της Μασαχουσέτης με προορισμό το Μάρθας Βίνγιαρντ. Θα πρέπει να ήταν 12 Ιανουαρίου, όπως υπολόγισα αργότερα. Δεν ήταν σίγουρο ότι το φέρι θα έφευγε εκείνη την ημέρα. Φυσούσε από το μεσημέρι και το τελευταίο δρομολόγιο είχε ακυρωθεί. Κατά τις εννιά, όμως, ο αέρας έπεσε κάπως και στις εννιά και σαράντα πέντε ο καπετάνιος αποφάσισε ότι ο

απόπλους ήταν ασφαλής. Το πλοίο ήταν γεμάτο. Ο ΜαζΑρα ήταν τυχερός που βρήκε θέση για το αυτοκίνητό του. Παράκλιση στο κάτω κατάστρωμα και ανέβηκε πάνω για να πάρει αέρα.

Κανένας δεν τον ξαναείδε ζωντανό.

Συνήθως, το πέρασμα στο νησί διαρκεί σαράντα πέντε λεπτά, αλλά εκείνη τη συγκεκριμένη βραδιά ο καιρός επιβράδυνε ιδιαίτερα το ταξίδι. Ο ελλιμενισμός ενός σκάφους εξήντα μέτρων με άνεμο δέκα μποφόρ δεν είναι αστεία υπόθεση, είπε ο Ρικ. Ήταν σχεδόν έντεκα, όταν το φέρι έπιασε στο Μάρθας Βίνγιαρντ και τα αυτοκίνητα άρχισαν να βγαίνουν. Όλα εκτός από ένα· ένα ολοκαίνουργιο μπεζ Ford Escape SUV. Ο αξιωματικός του πλοίου κάλεσε από τα μεγάφωνα τον ιδιοκτήτη να πάει στο όχημά του γιατί εμπόδιζε τους άλλους οδηγούς πίσω του. Ωστόσο, κανένας δεν εμφανίστηκε και πάλι και το πλήρωμα δοκίμασε τις πόρτες, που τελικά ήταν ξεκλειδωτες, οπότε έσπρωξαν το Ford μέχρι την προκυμαία. Έπειτα έψαξαν το πλοίο προσεκτικά· σκάλες, μπαρ, τουαλέτες, ακόμα και τις σωστικές λέμβους. Τίποτα. Κάλεσαν το σταθμό στο Γουντς Χόουλ, για να ελέγξουν μήπως κάποιος είχε αποβιβαστεί προτού το σκάφος αποπλεύσει ή μήπως είχε μείνει κατά λάθος πίσω. Και πάλι τίποτα. Τότε, ένας αξιωματικός της Ατμοπλοΐας Μασαχουσέτης επικοινωνήσε με την Ακτοφυλακή στο Φάλμαουθ αναφέροντας ότι υπήρχε πιθανότητα κάποιος επιβάτης να είχε πέσει στη θάλασσα.

Ο έλεγχος της αστυνομίας στις πινακίδες του Ford αποκάλυψε ότι ανήκε σε κάποιον Μάρτιν Σ. Ράινχαρτ από τη Νέα Υόρκη, ο οποίος, κατόπιν έρευνας, εντοπίστηκε στο αγρόκτημά του, στην Καλιφόρνια. Στο μεταξύ, η ώρα ήταν σχεδόν δώδεκα τα μεσάνυχτα στην Ανατολική Ακτή και εννιά το βράδυ στη Δυτική.

«Μιλάμε για τον γνωστό Μάρτι Ράινχαρτ;» τον διέκοψε, ρωτώντας τον.

«Ακριβώς», μου απάντησε.

Ο Ράινχαρτ έσπευσε να επιβεβαιώσει τηλεφωνικώς την αστυνομία ότι το Ford ήταν δικό του. Το άφηνε στο εξοχικό του, στο Μάρθας Βίνγιαρντ, για να το χρησιμοποιεί ο ίδιος και οι καλε-

σμένοι του κατά τη διάρκεια του καλοκαιριού. Επίσης, ενημέρωσε την αστυνομία ότι, παρ' ότι ήταν χειμώνας, μια παρέα έμενε στο εξοχικό του εκείνη την περίοδο. Είπε ότι θα έβαζε το βοηθό του να τηλεφωνήσει στο σπίτι και να μάθει αν κάποιος είχε δανειστεί το αυτοκίνητο. Μισή ώρα αργότερα, τηλεφώνησε και είπε ότι, πράγματι, κάποιος είχε φύγει με το Ford, κάποιος που άκουγε στο όνομα ΜακΆρα.

Εκείνη τη στιγμή δεν μπορούσε να γίνει τίποτα μέχρι να ξημερώσει. Όχι ότι είχε σημασία. Όλοι ήξεραν ότι ένας επιβάτης είχε πέσει στη θάλασσα και ότι θα έψαχναν για το πτώμα. Ο Ρικ είναι από εκείνους τους εκνευριστικά καλογυμνασμένους Αμερικανούς σαραντάρηδες, που μοιάζουν με δεκαεννιάρηδες, και κάνουν ταρζανιές με ποδήλατα και κανό. Γνωρίζει τη θάλασσα. Κάποτε έκανε το γύρο του νησιού, που είναι γύρω στα εκατόν έντεκα χιλιόμετρα, με ένα καγιάκ, μέσα σε δύο ημέρες. Το φέρι του Γουντς Χόουλ διασχίζει το στενό όπου το Βίνγιαρντ Σάουντ συναντά το Ναντάκετ Σάουντ και τα νερά εκεί είναι επικίνδυνα. Όταν έχει παλίρροια, μπορείς να δεις τα δυνατά κύματα να ρουφάνε τις τεράστιες σημαδούρες του πορθμού. Ο Ρικ κούνησε το κεφάλι. Γενάρη μήνα, με θύελλα, *με χιόνι*; Κανένας δε θα μπορούσε να επιβιώσει πάνω από πέντε λεπτά.

Μια γυναίκα από την περιοχή βρήκε το πτώμα νωρίς το επόμενο πρωί. Είχε ξεβραστεί στην ακτή, κάπου εξήμισι χιλιόμετρα πιο κάτω, στο Λάμπερτ'ς Κόουβ. Η άδεια οδήγησης που βρέθηκε στην τσέπη του επιβεβαίωσε ότι ήταν ο Μάικλ Τζέιμς ΜακΆρα, ετών πενήντα, από το Μπάλαχαμ του νότιου Λονδίνου. Θυμάμαι ότι με κυριεύσε ένα ξαφνικό αίσθημα οίκτου, μόλις άκουσα να αναφέρεται το μίξερo και κάθε άλλο παρά εξωτικό προάστιο ήταν πολύ μακριά από το σπίτι του, ο καημένος. Στο διαβατήριό του ως εγγύτερος συγγενής αναφερόταν η μητέρα του. Η αστυνομία μετέφερε το πτώμα στο μικρό νεκροτομείο του Βίνγιαρντ Χείβεν κι έπειτα πήγε στην κατοικία του Ράινχαρτ για να ενημερώσει τους υπόλοιπους επισκέπτες και να πάρει έναν από αυτούς στο νεκροτομείο για την αναγνώριση.

Πρέπει να ήταν φοβερή σκηνή, είτε ο Ρικ, όταν εμφανίστηκε τελικά ο επισκέπτης που είχε προσφερθεί εθελοντικά να αναγνωρίσει το πτώμα. «Πάω στοίχημα ότι ο υπεύθυνος του νεκροτομείου μιλάει ακόμα γι' αυτό». Υπήρχε ένα περιπολικό από το Έντγκαρταουν με ένα γαλάζιο περιστρεφόμενο φανό, ένα δεύτερο αυτοκίνητο με τέσσερις οπλισμένους φρουρούς, που φυλούσαν το κτίριο, και ένα τρίτο θωρακισμένο όχημα που μετέφερε έναν πολύ γνωστό άντρα, που μέχρι πριν από δεκαοκτώ μήνες ήταν πρωθυπουργός της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας.

Το γεύμα ήταν ιδέα του Ρικ. Εγώ ούτε που ήξερα ότι βρισκόταν στην πόλη, μέχρι που μου τηλεφώνησε το προηγούμενο βράδυ. Επέμενε να συναντηθούμε στη λέσχη του. Δεν ήταν ακριβώς η λέσχη *του* — για την ακρίβεια, ήταν μέλος ενός παρόμοιου μαισωλείου στο Μανχάταν, του οποίου τα μέλη είχαν δικαίωμα να γευματίζουν στο αντίστοιχο του Λονδίνου —, αλλά την αγαπούσε, όπως και να 'χε. Την ώρα του μεσημεριανού η είσοδος επιτρεπόταν μόνο σε άντρες. Όλοι φορούσαν σκούρο κοστούμι και ήταν πάνω από εξήντα ετών. Είχα να νιώσω τόσο νέος από τότε που τελείωσα το πανεπιστήμιο. Έξω, ο χειμερινός ουρανός πλάκωνε το Λονδίνο σαν βαριά, γκριζα ταφόπλακα. Μέσα, το κίτρινο ηλεκτρικό φως του τεράστιου πολυελαίου στραφτάλιζε πάνω στα σκούρα, γυαλισμένα τραπέζια, στα ασημένια αντικείμενα και στις ρουμπινένιες φιάλες του μπορντό. Μια μικρή κάρτα, που ήταν τοποθετημένη ανάμεσά μας, ανακοίνωνε ότι το ετήσιο πρωτάθλημα τάβλι της λέσχης θα λάμβανε χώρα το απόγευμα. Ήταν σαν την αλλαγή φρουράς ή σαν το Κοινοβούλιο — η εικόνα που είχε ένας ξένος για την Αγγλία.

«Μου κάνει εντύπωση που δε βγήκε στις εφημερίδες», είπα.

«Μα βγήκε. Κανένας δεν το κράτησε μυστικό. Γράφτηκαν νεκρολογίες».

Το σκέφτηκα καλύτερα και *θυμήθηκα* πράγματι ότι κάτι είχα δει. Δούλευα όμως δεκαπέντε ώρες την ημέρα, για ένα μήνα, για να τελειώσω το καινούργιο μου βιβλίο – την αυτοβιογραφία ενός ποδοσφαιριστή – και ο κόσμος, πέρα από τη μελέτη μου, ήταν θολός.

«Μα τι δουλειά είχε ένας πρώην πρωθυπουργός να πάει να αναγνωρίσει το πτώμα ενός άντρα από το *Μπάλαμ*, που έπεσε στη θάλασσα από το φέρι του Μάρθας Βίνγιαρντ;»

«Ο Μάικλ ΜακΆρα», ανακοίνωσε ο Ρικ, τονίζοντας κάθε λέξη λες και είχε ταξιδέψει χιλιάδες χιλιόμετρα προκειμένου να αρθρώσει αυτή την ατάκα, «τον βοηθούσε να γράψει τα απομνημονεύματά του».

Σε αυτό το σημείο είναι που, σε μια παράλληλη ζωή, θα εξέφραζα ευγενικά τα συλλυπητήριά μου στη γηραιά κυρία ΜακΆρα («είναι τρομερό σοκ να χάνεις παιδί σε αυτή την ηλικία»), θα δίπλωνα τη λινή πετσέτα μου, θα τελείωνα το ποτό μου, θα έλεγα αντίο και θα έβγαινα έξω, στον παγωμένο λονδρέζικο δρόμο, με ολόκληρη την ασήμαντη καριέρα μου να απλώνεται ασφαλώς μπροστά μου. Αντί γι' αυτό, όμως, εγώ ζήτησα συγγνώμη, πήγα στην τουαλέτα της λέσχης και έμεινα να κοιτάζω μια καθόλου αστεία γελοιογραφία, καθώς ουρούσα σκεπτικός.

«Καταλαβαίνεις, βέβαια, ότι δεν έχω ιδέα από πολιτική», είπα όταν επέστρεψα.

«Τον ψήφισες, έτσι δεν είναι;»

«Τον Άνταμ Λανγκ; Φυσικά. Όλοι τον ψήφισαν. Δεν ήταν πολιτικός. Ήταν τρέλα».

«Ε, αυτό είναι το θέμα. Ποιος νοιάζεται για την πολιτική; Όπως και να 'χει, αυτός, φίλε μου, χρειάζεται έναν επαγγελματία συγγραφέα-φάντασμα, όχι έναν ακόμα αναθεματισμένο πολιτικό». Ο Ρικ κοίταξε γύρω του. Απαράβατος κανόνας της λέσχης ήταν τα μέλη της να μην κουβεντιάζουν για επιχειρηματικές συναλλαγές εκεί μέσα – κάτι που αποτελούσε πρόβλημα για τον Ρικ, που δε συζητούσε για τίποτε άλλο. «Ο Μάρτι Ράινχαρτ πλήρωσε δέκα εκατομμύρια δολάρια γι' αυτά τα απομνη-

μονεύματα, έχοντας θέσει δύο όρους. Πρώτον, να βρίσκονται στα βιβλιοπωλεία μέσα σε δύο χρόνια. Δεύτερον, να μην ξεσπαθώσει ο Λανγκ σχετικά με τον Πόλεμο ενάντια στην Τρομοκρατία. Απ' ό,τι μαθαίνω, ο Μακ Άρα δεν ανταποκρίθηκε ούτε στο ελάχιστο σε αυτούς τους όρους. Τα πράγματα ήταν τόσο χάλια γύρω στα Χριστούγεννα, που ο Ράινχαρτ του έδωσε την άδεια να χρησιμοποιήσει το εξοχικό του, στο Βίνγιαρντ, ούτως ώστε ο Λανγκ και ο Μακ Άρα να μπορέσουν να εργαστούν χωρίς περισπασμούς. Φαίνεται ότι ο Μακ Άρα πείστηκε πολύ. Ο ιατροδικαστής της πολιτείας εντόπισε στο αίμα του τεράστια ποσότητα αλκοόλ, τέσσερις φορές πάνω από το επιτρεπόμενο όριο».

«Άρα ήταν ατύχημα;»

«Ατύχημα; Αυτοκτονία;» Εκείνος κούνησε αδιάφορα το χέρι του. «Ποιος ξέρει; Τι σημασία έχει; Το βιβλίο ήταν αυτό που τον σκότωσε».

«Πολύ ενθαρρυντικό αυτό», είπα.

Ενώ ο Ρικ εξακολουθούσε να λέει τα δικά του, εγώ κάρφωσα τα μάτια στο πιάτο μου και φαντάστηκα τον πρώην πρωθυπουργό να κοιτάζει το παγωμένο, κάτασπρο πρόσωπο του βοηθού του στο νεκροτομείο — να κοιτάζει το φάντασμά του, θα μπορούσε να πει κανείς. Πώς να αισθάνθηκε άραγε; Πάντα θέτω αυτό το ερώτημα στους πελάτες μου. Πρέπει να το θέτω καμιά εκατοστή φορές την ημέρα κατά τη φάση της συνέντευξης. «Πώς αισθάνθηκες;» «*Πώς αισθάνθηκες;*» Σε γενικές γραμμές, δεν μπορούν να μου απαντήσουν, και αυτός ακριβώς είναι ο λόγος που με προσλαμβάνουν· για να τους παρέχω τις αναμνήσεις τους. Στο τέλος μιας επιτυχημένης συνεργασίας είμαι περισσότερο εκείνοι απ' ό,τι είναι οι ίδιοι. Για να είμαι ειλικρινής, σχεδόν μου αρέσει αυτή τη διαδικασία· είναι η σύντομη ελευθερία του να είσαι κάποιος άλλος. Σας φαίνεται αλλόκοτο; Αν είναι έτσι, πρέπει να ξέρετε ότι χρειάζεται πραγματική μαστοριά. Όχι μόνο αποσπώ από τους ανθρώπους την ιστορία της ζωής τους, αλλά δίνω σχήμα σε ζωές συχνά αόρατες. Μερικές φορές, μάλιστα, τους δίνω

ζωές που ποτέ δεν είχαν αντιληφθεί ότι είχαν. Αν αυτό δεν είναι τέχνη, τότε τι είναι;

«Τον Μακ Άρα θα έπρεπε να τον γνωρίζω;» ρώτησα.

«Ναι, οπότε μην ομολογήσεις ότι δεν τον ξέρεις. Ήταν κάτι σαν υπασπιστής του Λανγκ όταν εκείνος ήταν πρωθυπουργός. Έγραφε λόγους, έκανε έρευνες τακτικής, εκπονούσε πολιτικές στρατηγικές. Όταν ο Λανγκ παραιτήθηκε, ο ΜακΆρα έμεινε μαζί του για να διευθύνει το πολιτικό γραφείο του».

Μόρφασα. «Δεν ξέρω, Ρικ», είπα.

Σε όλη τη διάρκεια του γεύματος παρατηρούσα έναν ηλικιωμένο ηθοποιό της τηλεόρασης στο διπλανό τραπέζι. Όταν ήμουν ακόμα παιδί, ήταν πολύ διάσημος παίζοντας το ρόλο ενός χωρισμένου γονιού μιας έφηβης σε μια κωμική σειρά. Τώρα, καθώς σηκώθηκε αβέβαια και προχώρησε προς την πόρτα, σέρνοντας τα πόδια του, φαινόταν σαν να ήταν έτοιμος να παίξει το ρόλο του δικού του πτώματος. Για κάτι τέτοιους ανθρώπους έγραφα απομνημονεύματα: για ανθρώπους που είχαν κουτρουβαλήσει μερικές βαθμίδες στην κλίμακα της δόξας, ή είχαν ακόμα κάποια σκαλιά για να αναρριχηθούν, ή είχαν γραπωθεί στην κορυφή και πάσχιζαν απεγνωσμένα να εξαργυρώσουν τη φήμη τους, όσο αυτή βαστούσε.

Ξαφνικά, η ιδέα να συνεργαστώ για τα απομνημονεύματα ενός πρωθυπουργού μού φάνηκε γελοία.

«Δεν ξέρω...» άρχισα πάλι, αλλά ο Ρικ με διέκοψε.

«Η Εταιρία Ράινχαρτ έχει μανιάσει. Διοργανώνουν καλλιστεία στα γραφεία τους, στο Λονδίνο, αύριο πρωί. Ο Μάντοξ αυτοπροσώπως έρχεται αεροπορικώς από τη Νέα Υόρκη για να εκπροσωπήσει την εταιρία. Ο Λανγκ στέλνει το δικηγόρο που διαπραγματεύτηκε την αρχική συμφωνία για λογαριασμό του — τον πιο επιτήδειο μεσάζοντα στην Ουάσινγκτον, έναν πανέξυπνο τύπο που ακούει στο όνομα Σίντνεϊ Κρολ. Έχω κι άλλους πελάτες που θα μπορούσα να προτείνω, οπότε, αν δεν μπορείς, να μου το πεις τώρα. Ωστόσο, από τον τρόπο που μιλάνε, πιστεύω ότι είσαι ο καταλληλότερος».

«Εγώ; Θα αστειεύεσαι, βέβαια».

«Όχι, αλήθεια σου λέω. Θέλουν να κάνουν κάτι ριζοσπαστικό — να το ρισκάρουν. Είναι μεγάλη ευκαιρία για σένα. Και η αμοιβή θα είναι καλή. Τα παιδιά σου δε θα πεινάσουν».

«Δεν έχω παιδιά».

«Εσύ δεν έχεις», είπε ο Ρικ κλείνοντας το μάτι, «έχω όμως εγώ».

*Έπρεπε να είχα φύγει τη στιγμή που άκουσα
για το θάνατο του ΜακΆρα. Τώρα το καταλαβαίνω.*

Ο ήρωας είναι επαγγελματίας συγγραφέας-φάντασμα,
δηλαδή πληρώνεται για να γράφει βιβλία,
συνήθως αυτοβιογραφίες επωνύμων, στηριζόμενος
στο υλικό που αυτοί του δίνουν και οι οποίοι, φυσικά,
δε διαθέτουν το ταλέντο για να γράψουν. Όταν του δίνεται
η ευκαιρία να ασχοληθεί με τα απομνημονεύματα
του πρώην πρωθυπουργού της Βρετανίας, την αρπάζει,
περίεργος και ενθουσιασμένος, πόσω μάλλον αφού
πρέπει να ταξιδέψει στο αμερικανικό θέρετρο
Μάρθας Βίνγιαντ καταμεσής του χειμώνα.
Δεν αργεί, όμως, να συνειδητοποιήσει ότι έχει κάνει
μεγάλο λάθος. Ο προκάτοχός του έχει πεθάνει κάτω
από ύποπτες συνθήκες και ο πρώην πρωθυπουργός
αποδεικνύεται ένας άνθρωπος με πολλά μυστικά
που τον καταδιώκουν – μυστικά που έχουν
τη δύναμη να σκοτώσουν.

**Ένα συγκλονιστικό πολιτικό θρίλερ
που θα μπορούσε να είναι αληθινό.**

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
ΜΑΥΡΟΜΙΚΑΛΗ 1, 106 79 ΑΘΗΝΑ
ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

ISBN 978-960-453-446-3

9 789604 534463